

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A

-bij inbreuk op de artikelen 44 6., 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997)

-bij inbreuk op de artikelen 42 1, 6, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecordineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet,

namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen een grond gewoonlijk gebruikt te hebben voor het plaatsen van n of meer van n of meer verplaatsbare inrichtingen die voor bewoning kunnen worden gebruikt, zoals woonwagens, kampeerwagens, afgedankte voertuigen, tenten

-feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 1 5 c), 146 al. 1-1, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 1-5 c), bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor het plaatsen van n of meer van n of meer verplaatsbare inrichtingen die voor bewoning kunnen worden gebruikt, zoals woonwagens, kampeerwagens, afgedankte voertuigen, tenten.

In casu:

vanaf niet nader te bepalen datum in de periode van 26 september 1996 tot en met 31 december 1996 (stuk 11) tot en met datum der dagvaarding (5 november 2007):

het terrein gewoonlijk gebruiken voor het plaatsen van een caravan;
gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, meer bepaald in
natuurgebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 (stuk 2
en 3).

B.

Bij inbreuk op de artikelen 2, 99 1-4, 146 al. 1-1, 147, 149 en 204
van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de
ruimtelijke ordening door zonder voorafgaande stedenbouwkundige
vergunning het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd
zoals bepaald in artikel 99 1,4 en het voorlaatste lid.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in
het eerste lid, 1, 2, 3, 6 en 7 van artikel 146 van voormeld decreet,
geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het
strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare
gebieden.

In casu:

1. op niet nader te bepalen data in de periode van 11 oktober 2004
tot en met 25 oktober 2004 (stuk 11)

het wijzigen van het bodemreliëf door het graven van een put van 9
op 6 op 0,3 meter, welke gevuld werd met aan de oever verwijderde
riet | over een lengte van 23 meter waarna de
uitgegraven grond werd verspreid over een oppervlakte van 100
vierkante meter een ophoging van 0,5 meter tot gevolg hebbende

2. vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode vanaf 11
oktober 2004 tot en met 25 oktober 2004 (uitvoeren wederrechtelijke
werken), tot en met de dag der dagvaarding (5 november 2007)

de in sub B1 omschreven wederrechtelijke toestand in stand
gehouden te hebben

gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, meer bepaald in
natuurgebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 (stuk 2
en 3).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het
voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: bos, 7 a 65 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan gedentificeerd zijnde als:

1978 (stuk 2, 3 en 25) en in habitatrictlijngebied (stuk 25).

Tevens gedagvaard, wat betreft de tenlastelegging C, om bij toepassing van artikel 59 van het Decreet betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu d.d. 21 oktober 1997 het verplichte bevel te horen en zien uitspreken om het goed of de goederen in hun vroegere toestand te herstellen op zijn kosten, onverminderd de schadeloosstelling en de opgelegde dwangsom of zo het herstel niet mogelijk is, op vordering van de Vlaamse regering, de gepaste aanpassingsmaatregelen of maatregelen ter herstel van de natuur te horen bevelen onder verbeurte van een dwangsom.

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A, B1, B2, C1 en C2 de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding (5 november 2007).

1. Procedure

De rechtbank nam kennis van:

- *de rechtsgeldig betekende dagvaarding waarmee de zaak aanhangig werd gemaakt, tevens houdende dagstelling voor de openbare terechtzitting van 7 januari 2008;*
- *de overschrijving van de aanhangig makende dagvaarding op het hypotheekkantoor te waarmee voldaan werd aan art. 160 DORO;*
- *het zittingsblad van 7 januari 2008;*
- *de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.*

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 28 april 2008, datum waarop de zaak werd behandeld en in beraad genomen het openbaar ministerie, waargenomen door substituut-procureur des Konings, in de middelen en eis.

De beklaagden verschenen niet, noch lieten zij zich vertegenwoordigen.

2. Gegrondheid strafvordering

De gegevens van het strafdossier leveren voldoende het bewijs van

het ten laste gelegde, zoals voorzien voor elk van de beklaagden. Uit de vaststellingen van de politie van de politiezone (st. 2, 3, 6, 7) blijkt dat in een perceel in het natuurgebied aan de oever van de - een vroegere zijarm van die nog steeds in verbinding staat met de via een sluis - graafwerken werden uitgevoerd. De aanwezige rietkraag werd verwijderd. Het bodemreliëf werd gewijzigd in dergelijke mate en zin (over een lengte van 23 meter, een oppervlakte van 100 m² en met een ophoging van meer dan 0,5 meter tot gevolg) dat de aard en de functie van het terrein werd gewijzigd, zodat er sprake was van vergunningplichtige werken, terwijl dergelijke vergunning niet voorhanden was. Deze toestand werd ook in stand gehouden. Gezien het perceel gelegen is in natuurgebied, wat ruimtelijk kwetsbaar gebied is, is de instandhouding nog steeds strafbaar. De uitgevoerde werken hadden een vernietiging en beschadiging van de vegetatie tot gevolg, zodat ook de inbreuken op het decreet van 21 oktober 1997 vast staan. Naast het grasveld werd een caravan geplaatst. Ook deze caravan is nog steeds niet verwijderd. De beklaagden erkenden in de loop van het opsporingsonderzoek de ten laste gelegde feiten (st. 11-12). Volgens de eerste beklaagde stonden er op het perceel teveel rietstengels waardoor hij niet meer kon vissen, reden waarom hij de werken uitvoerde.

3. Straftoemeting

3.1

De feiten die voorwerp zijn van de tenlasteleggingen zoals voor elk van de beklaagden hiervoor omschreven, zijn voor elk van hen telkens de uitvoering van één ongeoorloofd besluit, gezien zij zodanig in verband staan dat zij als één voortgezette handeling moeten worden beschouwd en zij dus maar één misdrijf uitmaken. Overeenkomstig artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek dient derhalve voor die misdrijven telkens slechts één straf, de zwaarste, te worden uitgesproken.

3.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend.

3.3

De door de beklaagden gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft

uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening en milieuvergunning respecteren. De rechtbank wijst er op dat de beklaagden hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mogen laten prevaleren. Dit geldt des te meer in natuurgebied, dat schaars is in Vlaanderen. Het kan niet geduld worden dat zonder meer, louter omwille van de behoefte tot het ongestoord kunnen uitoefenen van een hobby, de natuurlijke vegetatie in natuurgebied vernietigd of beschadigd wordt.

3.4

De eerste beklaagde is jaar. Hij heeft een gunstig strafrechtelijk verleden. Door het verstek heeft de rechtbank geen zicht op de actuele sociale en professionele situatie.

De tweede beklaagde is ook jaar. Zij heeft een gunstig strafrechtelijk verleden. Door het verstek heeft de rechtbank geen zicht op de actuele sociale en professionele situatie.

3.5

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen te aansporen respect te betonen voor de regels die de samenleving op ruimtelijk vlak beogen te ordenen.

3.6

De rechtbank is van oordeel dat ter verwezenlijking van de vermelde doelstellingen van de straftoemeting voor de beklaagden een geldboete de meest aangewezen straf is. De rechtbank houdt bij de bepaling van de hoegrootheid van de straf rekening met enerzijds het

3.7

De veroordeling tot betaling van de vaste vergoeding is voor elke criminele, correctionele en politiezaak een verplichte aanvulling van de strafrechtelijke veroordeling. Zij heeft een eigen karakter en is geen straf (zie: Cass. 9 november 1994, J.T., 1995, 214, waarnaar wordt verwezen door: Gent, 3de kamer, 28 februari 2008, griffiennr. onuitg.). Zij moet worden uitgesproken ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten, in het bijzonder ongeacht de omstandigheid dat de feiten dateren van vóór de inwerkingtreding van de wetsbepalingen die de rechter ertoe verplichten die

vergoeding aan iedere veroordeelde op te leggen. Artikel 2 Sw. is op die bijdrage niet toepasselijk. In toepassing van artikel 6, eerste al. van de Programmawet II van 27 december 2006 en de artikelen 77, tweede lid en 79 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, bedraagt deze vergoeding, na indexatie, actueel 29,30 euro. De beklagden worden elk veroordeeld tot dit bedrag.

4. Herstel

4.1 stedenbouwkundig herstel

4.1.1

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd een herstellvordering ingeleid bij brief van 21 november 2005 (st. 18 e.v., strafdossier), dus daterend van voor de inwerkingtreding van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, zodat het verplicht voorafgaand advies van deze raad niet aan de orde is. Deze herstellvordering strekt tot herstel in de oorspronkelijke staat, wat impliceert:

- verwijderen van de caravan;
- herstel van het terrein tot op het oorspronkelijke maaiveld en herstel van de beschadigde rietkraag (de herstellingswerken dienen in omgekeerde volgorde te worden uitgevoerd zoals ze oorspronkelijk wederrechtelijk hebben plaatsgevonden).

Een dwangsom van 125 euro per dag bij niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn werd gevorderd.

Tevens werd de machtiging tot ambtshalve uitvoering van de uitspraak gevraagd.

4.1.2

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt op vordering van gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank.

De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op

machtsoverschrijding of machtsafwending. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (vgl. Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen. Volgens door deze rechtbank bijgevalen cassatierechtspraak (vgl. Cass. 15 juni 2004, www.cass.be, met conclusie - rolnummer en nummer zijn de rechtbanken niet bevoegd zijn om de opportuniteit te beoordelen van een gevorderde herstelmaatregel, maar moeten zij de toetsing beperken tot de externe en interne wettigheid en mogen (en moeten) zij dus slechts nagaan of de beslissing in overeenstemming is met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Tot die wettigheidstoetsing behoort het nagaan of de beslissing van de bevoegde overheid werd genomen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening met de verplichting om indien zou blijken dat de beslissing steunt op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, de herstellvordering zonder gevolg te laten, zoals hiervoor vermeld. Een beoordeling dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en dat het voordeel dat het herstel zou meebrengen voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen het last die daaruit voortvloeit voor de overtreder houdt geen opportuniteitsbeoordeling in maar kan worden bestempeld als een wettigheidstoetsing.

De grondslag van een herstellvordering is niet zozeer een bepaald misdrijf, maar wel de stedenbouwkundige verplichting die moet worden nageleefd en waarvan de niet-naleving ook strafrechtelijk wordt gesanctioneerd (Cass. 15 november 2005, www.cass.be). Het tenietdoen van de materiële gevolgen van het misdrijf, wat ook de aard van dit misdrijf is, verhindert dat een met de wet strijdige toestand blijft bestaan en dat de overtreder het voordeel van de door hem of haar begane overtreding behoudt.

4.1.3

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de beschreven misdrijven een einde te stellen en legt aan de beklaagden geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werden genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of

miskenning van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstelvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen. Het is de rechtbank niet toegestaan om een andere herstelmaatregel – uitvoeren aanpassingwerken of meerwaarde – in de plaats te schuiven.

4.1.4

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 125 euro dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklagde om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregel. Er mag niet uit het oog worden verloren dat een ambtshalve uitvoering bijzondere kosten voor de gemeenschap zal veroorzaken, die door de effectieve dwang die uitgaat van de opgelegde dwangsom kan vermeden worden.

4.2 natuurherstel

De rechtbank dient bij toepassing van artikel 59 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu het herstel van het goed in zijn vroegere toestand uit te spreken. Bij brief van 10 februari 2005 werden door de afdeling Natuur-Oost Vlaanderen (het huidige Agentschap Natuur en Bos – ANB) maatregelen van herstel gevorderd, namelijk:

- verwijderen van de caravan;
- verwijderen van de aangebrachte aarde en de restanten van het verwijderde riet;
- tijdens de werken mag het riet, dat zich momenteel aan het herstellen is, niet beschadigd worden.

Een dwangsom werd gevorderd. De rechtbank is van oordeel dat een dwangsom van 75 euro per dag vertraging in uitvoering van de herstelmaatregel binnen een termijn van zes maanden passend is. Dit geldt des te meer gezien de gegevens van het strafdossier aantonen dat er bij de beklagden onwil is om tot vrijwillig herstel over te gaan.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;
 Wetboek van strafvordering, art. 3, 4 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 186, 189, 190, 190ter, 194 en 195;
 Strafwetboek, art. 2, 5, 38, 40, 44, 50, 65, eerste lid, 66, 100;
 Burgerlijk Wetboek, art. 1382, 1383.

Koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58;
Koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende tarief in strafzaken, art. 77

Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1;

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOENDE BIJ VERSTEK

VERKLAART de beklaagden schuldig aan de feiten voorwerp van de hiervoor vermelde feiten;

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT de eerste beklaagde voor deze feiten samen tot een geldboete van 500,00 euro, vermeerderd met 45 deciemen (x 5,5) gebracht op 2.750,00 euro;

VEROORDEELT de tweede beklaagde voor deze feiten samen tot een geldboete van 200 euro, vermeerderd met 45 deciemen (x 5,5) gebracht op 1.100 euro;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de eerste beklaagde hierboven uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen en voor de tweede beklaagde hierboven uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 60 dagen ,

SPREEKT bovendien in hoofde van de beklaagden de verplichting uit om ELK een bedrag van 25,00 euro, met 45 deciemen verhoogd, 137,50 euro bedragend, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

LEGT aan elke beklaagde een vergoeding op van 29,30 euro zoals bedoeld door artikel 77 van het koninklijk besluit van 27 april 2007.

VEROORDEELT de beklaagden hoofdelijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op 175,91 euro.

BEVEELT op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de eerste en de tweede beklagde tot het herstel in de oorspronkelijke toestand van het onroerend goed gelegen te

binnen zes maanden vanaf huidig vonnis, uit te voeren door het volgende:

- *verwijderen van de caravan;*
- *herstel van het terrein tot op het oorspronkelijke maaiveld en herstel van de beschadigde rietkraag (de herstellingswerken dienen in omgekeerde volgorde te worden uitgevoerd zoals ze oorspronkelijk wederrechtelijk hebben plaatsgevonden).*

ZEGT voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelden een dwangsom zal worden verbeurd van 125,00 euro per dag vertraging in de nakoming dit bevel;

BEVEELT dat voor het geval dat de vermelde herstelmaatregelen niet binnen de voormelde termijn werden uitgevoerd, het college van burgemeester en schepenen ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

BEVEELT de eerste en de tweede beklagde bij toepassing van artikel 59 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu tot het herstel van het hiervoor vermelde onroerend goed in zijn vroegere toestand namelijk door:

- *verwijderen van de caravan;*
- *verwijderen van de aangebrachte aarde en de restanten van het verwijderde riet;*
- *tijdens de werken mag het riet, dat zich momenteel aan het herstellen is, niet beschadigd worden.*

ZEGT voor recht dat door de veroordeelden voor het ANB een dwangsom zal worden verbeurd van 75,00 euro per dag vertraging in de nakoming dit bevel;

HOUDT ambtshalve de afhandeling van de burgerlijke belangen aan.

1. Procedure

De rechtbank nam kennis van:

- *het vonnis van 30 juni 2008 van de correctionele rechtbank te Dendermonde, gewezen bij verstek van de beide beklagden;*

- de verzetsakte namens de beklaagden-opposant;
- het tussenvonnis van 8 september 2008 waarbij het verzet ontvankelijk werd verklaard;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 7 november 2008, datum waarop de zaak werd behandeld en in beraad genomen:

- het openbaar ministerie, waargenomen door substituut-procureur des Konings, in de middelen en eis;
- de beklaagden-opposant, hierna opposanten genoemd, in hun middelen van verdediging, voorgedragen door hun raadsman mr. loco mr. advocaten te

2. Gegrondheid strafvordering

De rechtbank herhaalt de overwegingen zoals deze ook vermeld staan in het, thans vervallen, verstekvonnis.

De gegevens van het strafdossier leveren voldoende het bewijs van het ten laste gelegde, zoals voorzien voor elk van de opposanten. Uit de vaststellingen van de politie van de politiezone (st. 2, 3, 6, 7) blijkt dat in een perceel in het natuurgebied aan de oever van een vroegere ziaarm van die nog steeds in verbinding staat met de via een sluis – graafwerken werden uitgevoerd. De aanwezige rietkraag werd verwijderd. Het bodemreliëf werd gewijzigd in dergelijke mate en zin (over een lengte van 23 meter, een oppervlakte van 100 m² en met een ophoging van meer dan 0,5 meter tot gevolg) dat de aard en de functie van het terrein werd gewijzigd, zodat er sprake was van vergunningplichtige werken, terwijl dergelijke vergunning niet voorhanden was. Deze toestand werd ook in stand gehouden. Gezien het perceel gelegen is in natuurgebied, wat ruimtelijk kwetsbaar gebied is, is de instandhouding nog steeds strafbaar. De uitgevoerde werken hadden een vernietiging en beschadiging van de vegetatie tot gevolg, zodat ook de inbreuken op het decreet van 21 oktober 1997 vast staan. Naast het grasveld werd een caravan geplaatst. Ook deze caravan is nog steeds niet verwijderd. De opposanten erkennen in de loop van het opsporingsonderzoek de ten laste gelegde feiten (st. 11-12). Volgens de eerste opposant stonden er op het perceel teveel riestengels waardoor hij niet meer kon vissen, reden waarom hij de werken uitvoerde.

Deze feiten werden door de verdediging, in termen van pleidooien,

ook niet betwist.

3. Straftoemeting

3.1

De feiten die voorwerp zijn van de tenlasteleggingen zoals voor elk van de opposanten hiervoor omschreven, zijn voor elk van hen telkens de uitvoering van één ongeoorloofd besluit, gezien zij zodanig in verband staan dat zij als één voortgezette handeling moeten worden beschouwd en zij dus maar één misdrijf uitmaken. Overeenkomstig artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek dient derhalve voor die misdrijven telkens slechts één straf, de zwaarste, te worden uitgesproken.

3.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de opposanten zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend.

3.3

De door de opposanten gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De rechtbank wijst er op dat de beklaagden hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mogen laten prevaleren. Dit geldt des te meer in natuurgebied, dat schaars is in Vlaanderen. Het kan niet geduld worden dat zonder meer, louter omwille van de behoefte tot het ongestoord kunnen uitoefenen van een hobby, de natuurlijke vegetatie in natuurgebied vernietigd of beschadigd wordt.

3.4

De eerste opposant is jaar. Hij heeft een gunstig strafrechtelijk verleden.

De tweede opposant is ook jaar. Zij heeft een gunstig strafrechtelijk verleden.

3.5

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingsbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de opposanten ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen te aansporen respect te betonen voor de regels die de samenleving op ruimtelijk vlak beogen te ordenen.

3.6

De rechtbank is van oordeel dat ter verwezenlijking van de vermelde doelstellingen van de straftoemeting voor de opposanten een geldboete de meest aangewezen straf is. De rechtbank houdt bij de bepaling van de hoegroetheid van de straf rekening met enerzijds het gegeven dat dit gepleegd werd in natuurgebied en anderzijds het feit dat inmiddels volledig herstel werd uitgevoerd. Aldus kan een deel van de hierna opgelegde geldboete met uitstel van tenuitvoerlegging, waarvoor de opposanten gezien hun blanco strafregister nog in aanmerking komen, worden omkleed. Op de vraag tot het gelasten van de opschorting van de uitspraak van veroordeling kan de rechtbank niet ingaan, gezien de hierna opgelegde geldboete (deels met uitstel) de sociale declassering van de opposanten niet zal bewerkstelligen.

3.7

De veroordeling tot betaling van de vaste vergoeding is voor elke criminele, correctionele en politiezaak een verplichte aanvulling van de strafrechtelijke veroordeling. Zij heeft een eigen karakter en is geen straf (zie: Cass. 9 november 1994, *J.T.*, 1995, 214, waarnaar wordt verwezen door: Gent, 3de kamer, 28 februari 2008, griffiennr. *onuitg.*). Zij moet worden uitgesproken ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten, in het bijzonder ongeacht de omstandigheid dat de feiten dateren van vóór de inwerkingtreding van de wetsbepalingen die de rechter ertoe verplichten die vergoeding aan iedere veroordeelde op te leggen. Artikel 2 Sw. is op die bijdrage niet toepasselijk. In toepassing van artikel 6, eerste al. van de Programmawet II van 27 december 2006 en de artikelen 77, tweede lid en 79 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, bedraagt deze vergoeding, na indexatie, actueel 29,30 euro. De opposanten worden elk veroordeeld tot dit bedrag.

4. Herstel

Zowel door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur als door het Agentschap Natuur en Bos werd bevestigd dat volledig herstel werd uitgevoerd. Ook de politie stelde vast dat het perceel in zijn natuurlijke staat werd hersteld.

In de omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat niet meer moet ingegaan worden op de herstellvorderingen van enerzijds de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en anderzijds de afdeling Natuur-Oost Vlaanderen (het huidige Agentschap Natuur en Bos – ANB).

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 3, 4 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 187, 189, 190, 190ter, 194 en 195;

Strafwetboek, art. 2, 5, 38, 40, 44, 65, eerste lid, 66, 100;

Wet van 29 juni 1964, art. 1, 8, 14 § 1;

OM DEZE REDENEN,**DE RECHTBANK rechtdoende op tegenspraak en op verzet**

VERKLAART de opposanten schuldig aan de feiten voorwerp van de hiervoor vermelde feiten;

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT de **eerste** opposant voor deze feiten samen tot een **geldboete van 500,00 euro**, vermeerderd met 45 deciemen (x 5,5) gebracht op 2.750,00 euro en GELAST voor de eerste opposant gewoon uitstel van tenuitvoerlegging van een gedeelte groot 300 euro van de hiervoor opgelegde geldboete, voor een termijn van drie jaren;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de eerste opposant uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen, waarvan 54 dagen betrekking hebben op het gedeelte met uitstel;

VEROORDEELT de **tweede** opposant voor deze feiten samen tot een geldboete van **200 euro**, vermeerderd met 45 deciemen (x 5,5) gebracht op 1.100 euro en gelast voor de tweede opposant uitstel van tenuitvoerlegging van de opgelegde geldboete, voor een termijn van drie jaren;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de tweede opposant hierboven uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 60 dagen;

VEROORDEELT de opposanten hoofdelijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op 263,27 euro, hierin begrepen de kosten gevallen op het verstekvonnis, de betekening ervan en de kosten gevallen op het verzet.

SPREEKT bovendien in hoofde van de opposanten de verplichting uit om ELK een bedrag van 25,00 euro, met 45 deciemmen verhoogd, 137,50 euro bedragend, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

LEGT aan de opposanten elk bovendien een vergoeding op van 29,30 euro

GAAT niet in op de herstellvorderingen van enerzijds de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het ANB, nu deze zonder voorwerp zijn geworden;

HOUDT ambtshalve de afhandeling van de burgerlijke belangen aan.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
NEGENENTWINTIG DECEMBER TWEEDUIZEND EN ACHT

Aanwezig:

alleenrechtsprekend rechter;
substituut-procureur des Konings;
griffier